

Preteklo leto je Generalna skupščina Združenih narodov razglasila za Mednarodno leto miru. Pozivom, manifestacijam, aktivnostim in zahtevam za to, da bi sebe in bodoče rodove obvarovali pred strahotami vojne, za varnost vseh ljudi in narodov, za njihovo miroljubno sožitje in mednarodno sodelovanje, za prekinitev oboroževalne tekme in začetek razoroževanja, za spoštovanje človekovih pravic in za

Mir, varnost, solidarnost, razvoj

napredek držav v razvoju, so se tako kot v Jugoslaviji, v naši republiki in v našem mestu odzvali tudi pionirji, mladina ter delovni ljudje in občani naše občine. Res je, da v tem pogledu predstavljajo mladi najbolj angažiran del javnosti.

Borbe za mir pa si ni mogoče zamišljati le v Mednarodnem letu miru, saj je borba za mir že prej, zlasti pa v sedanjem času, pritegnila doma in v svetu vedno večje število ljudi, ki hočejo delovati za mir. Javnost želi tudi v vedno večjem obsegu vedeti več o konkretnih stvareh, ki zadevajo vprašanja miru. Čeprav je naša država miroljubna in neuvrščena, se na določena vprašanja oblikujejo tudi različni odgovori. To je dobro. Z nadaljevanjem sproščenih razprav o različnih vidikih svetovne in naše mednarodne dejavnosti, z oblikovanjem stališč, ki zadevajo mir, bomo prispevali pomemben delež k podružbljanju naše zunanje politike in mednarodne problematike sploh. To bodo največji sadovi, ki naj bi jih obrodilo Mednarodno leto miru.

V decembru leta 1986 je Generalna skupščina Združenih narodov na 41. rednem zasedanju v posebni resoluciji odločila, da smo tudi v prihodnje dolžni podpreti napore in nuditi pomoč v boju za odpravo rasizma, rasne diskriminacije in zlasti apartheida, suženjstva dvajsetega stoletja, posebno v Južni Afriki in Namibiji kot tudi v drugih okupiranih deželah. Združeni narodi so 21. marec že leta 1979 proglasili za Mednarodni dan za odpravo rasne diskriminacije, hkrati pa se s tem dnem začne Teden solidarnosti z narodi, ki se še bore proti rasizmu in rasni diskriminaciji.

Koordinacijski odbor za razvijanje in uveljavljanje socialistične solidarnosti pri Občinski konferenci SZDL Ljubljana-Center vabi ob Mednarodnem dnevu in Teden solidarnosti z narodi, ki se bore proti rasizmu in rasni diskriminaciji na srečanje, ki bo 14. aprila ob 18. uri v okolici dvoran Cankarjevega doma v Ljubljani.

V kulturnem programu nastopajo pionirji, mladina, umetniki, poznavalci in pripadniki osvobodilnih gibanj.
Cena vstopnice 300 din. Zbrana sredstva gredo v sklad za pomoč osvobodilnim gibanjem pri RK SZDL Slovenije.

Združeni narodi so že večkrat predlagali tudi konkretne ukrepe za pospešitev procesa ukinitve apartheida, enako neuvrščeni. Čeprav je v tem pogledu dosežen napredek, so rezultati teh naporov še mnogo premajhni. V sedanjih fazi boja proti apartheidu je potrebno okrepiti predvsem boj tistih svobodoljubnih držav v tem delu sveta, ki so neposredne žrtve politike apartheida. V tem bodimo solidarni tudi mi, saj je takšno razpoloženje v skladu z osvobodilnimi tradicijami in politikó naše domovine.

Aktivnosti, ki so dobile spodbude v Mednarodnem letu miru, naj bodo sestavni del našega delovanja za mir tudi v prihodnje. Razmislimo o možnostih ustanavljanja društev za mir v vseh okoljih, kjer obstoja za to interes, obenem pa okrepimo že organizirana prizadevanja za mir v Sloveniji in Jugoslaviji.

J. Š.

Med številnimi težavami, ki pestijo naše gospodarstvo, in njihovimi posledicami lahko v zadnjih mesecih zasledimo predvsem korenito padanje izvoza, kakršnega v dolgoletnih izvoznih gibanjih ne pomnimo. Ta pojav v celoti velja tudi za gospodarska dogajanja v naši občini. Še celo več. Glede na dokaj solidne izvozne dosežke vse tja do tričetr leta, je nenadno strmo navzdolžno drsenje izvozne krivulje v zadnji četrtini leta pomenilo nemajhno presenečenje. Vsekakor kaže poudariti, da so nam v Centru dobri izvozni rezultati v zadnjih letih – občasno so celo precej presegljivi resolucijske cilje – kar malo zlezli pod kožo, zato se zdijo trenutne razmere zares dramatične.

Po podatkih iz januarja, ko so sicer povsod zazvonili plat izvoznega zvona, se je v Centru izvoz več kot prepolovil. Dokončni podatki za februar še niso bili dosegljivi, vendar se kaže zanesti na oceno, da se stanje ni bistveno popravilo. Pri tem je zaskrbljujoče zlasti to, da se ob siceršnjem upadanju izvoza slabša tudi njegova tržna struktura. Vse manjši delež predstavlja namreč izvoz na konvertibilni trg, vse bolj

Vse tanjša dohodkovna rezina od izvoza

prevladujejo trgovanje s klirinškim trgom. V Centru smo tako izgubili promet, ki smo ga med ljubljanskimi občinami imeli v prevladujoči usmerjenosti izvoza na konvertibilni trg.

Značilno ob tem izvoznem mrku pa je, da pravzaprav nikoli ni bilo lažje odkriti vzroke zanj kot prav tokrat. Do takega zastoja so prejkostej pripeljali kumulirani učinki naše devizne politike, ki izvoznemu gospodarstvu postavlja tri visoke ovire – devizni zakon z razlastitvijo razpolaganja z lastnimi devizami in odvisnostjo od deviznih pravic, nerealen tečaj dinarja in neustrezne izvozne vzpodbude. Skratka v tokratnem primeru gre za kategorično selitev vzrokov za slab izvozni uspeh iz gospodarstva v državno sfero. Za občinsko izvozno gospodarstvo namreč med drugim velja, da je v zadnjem obdobju uspelo razviti zanimivejše izvozne programe, ki mu na tujih tržiščih zagotavljajo bolj trden položaj, kar pomeni, da v nesposobnosti in nepriljubljenosti za pojavljanje na tujih tržiščih ne moremo iskati vzrokov za umik z njih.

Slejkoprej velja, da gospodarstvo sili v tako ravnanje dejstvo, da mora živeti od ustvarjenega dohodka. V sedanjem trenutku pa izvoz dohodkovno gotovo ni zanimiv in je za »pametne« gospodarje ugodneje prodajati na domačem trgu, kjer obstajajo veliko povpraševanje in visoke cene. Po vsej verjetnosti bi izvozniki iz Centra še manj izvažali, vendar se izvozu ne morejo odpovedati bodisi zaradi značilnosti svoje proizvodnje ali pa dolgoročnih izvoznih ciljev. Vsekakor lahko simptomatično opazoritev dohodkovne nevaležnosti izvoza najdemo v primeru neke OZD, ki je – nasprotno pravilu povečala izvoz, hkrati pa se znašala tudi med izgubarji.

J. K.

Podoba naše občine – dušimo se v pločevini in izpušnih plinih. Ob razpravah o prostorskih sestavinah srednjeročnega plana krajanji odločno zahtevajo ureditev prometnih razmer.

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto XIV – 31. marec

82

Štev. 5 BREZPLAČNO

Štafeti na pot

Štafeta mladosti je krenila na pot. Ne moremo zapisati, da je krenila tako kot vsa leta doslej. Krenila je drugače. Mladi v Sloveniji so menili, da je postala oblika štafete zastarela, da jo je prerastel čas. Mnogi so se z njo strinjali in z zanimanjem prisluhnili predlogu, naj bi ob štafeti dali poudarek raznim prireditvam, okroglim mizam in pogovorom o problemih mladega rodu.

Zdaj, ko je štafeta stekla, lahko mirno ugotovimo, da je slovensko mladinsko vodstvo ujelo korak s hotenji velikega dela mladega rodu. Prireditve, zlati pa pogovori in okrogle mize so odprle vrsto vprašanj, ki jih moramo obravnavati z vsó resnostjo in tudi poiskati ustrezne rešitve. Mladi so pokazali med temi pogovori visoko stopnjo poznavanja naše družbene problematike, razumevanja, prodornosti in ne nazadnje tudi lastne samozavesti.

Mladi v drugih jugoslovanskih republikah se s slovenskimi mladinci niso strinjali. Želeli so ohraniti štafeto v dosedanji obliki. In tako se je zgodilo, da smo imeli na Slovenskem vrsto vsebinskih pogovorov in prireditev, štafeto pa so mladi »selili« iz kraja v kraj. Od slovenske meje naprej pa je stekla štafeta po starem.

Vse skupaj pravzaprav ne bi bilo

nič posebnega, če ne bi postala štafeta mladosti predmet žolčnih napadov dela študentske mladine. Ti so preprosto zahtevali, naj bi štafeto ukiniteli. Sledile so nekatere akcije, zlasti referendum proti štafeti med študentsko mladino, da ne omenjamo stojnice na Plečnikovem trgu, ki so jo mnogi imeli za žaljivo izzivnjo. Predlog za ukinitve štafete ni dobil na referendumu večinske podpore ljubljanskih študentov. To pa ni motilo avtorjev predloga, da si nebi še naprej vztrajno prizadevali uveljaviti svojih ekstremnih stališč.

Takšno obnašanje je vzbudilo odpor v jugoslovanski javnosti in zato je razumljivo, da so tudi predlogi slovenske mladine o drugačnem praznovanju dneva mladosti našli na hladen odziv. Vsa stvar se je zaostrila še s plakatom, ki jo ne moremo imenovati drugače kot odkrita provokacija.

V življenju – zlasti pa v demokratični družbi – je pač tako, da ima vsakdo pravico nekaj predlagati. Vsakdo pa ima tudi pravico tak predlog sprejeti ali zavrniti. V našem primeru smo se soočili s predlogom za ukinitve štafete. Predlog ni bil sprejet, tudi med študentsko mladino ne. Zdaj pa se sprašujemo: Čemu tolikšna ihta za ukinitve štafete? Komu štafeta škoduje, da jo je

potrebno tako na vrat na nos odpraviti z dnevnega reda? Tudi če bi sprejeli vse argumente o njeni nekoristnosti lahko ugotovimo, da škode razen nekaj finančnih stroškov ni našel, da bi predlagal ukinitve nogometne tekme. In vendar se doslej še nihče ni našel, da bi predlagal ukinitve nogometa. Vsake štiri leta nosijo ogenj iz Olimpije na prizorišče olimpijskih iger. Nikomur doslej še ni padlo v glavo, da bi predlagal ukinitve tega ognja.

Hkrati pa se zastavlja vprašanje, komu dosedanja oblika štafete koristi? Tudi v zvezni konferenci socialistične mladine so bile dokaj žolčne razprave o isti temi in zahteve, ki so imele kaj čuden centralistični prizvok.

Ne nameravamo nadaljevati dialoga o dilemi za štafeto ali proti njej. Hočemo poudariti samo naslednje: v demokratični družbi se moramo sprizniti z demokratično in strpno razpravo. Predloge moramo uveljaviti z argumenti in ne z nasiljem. Žaganje hloda na Plečnikovem trgu in provokacija s plakatom nikakor ne sodita v demokratični dialog. Pa tudi zahteva, da ob sprejemu štafete v Bohinjski Bistrici ne bi zapeli Prešernove Zdravice ne.

NIKO ISAJEVIČ